

Junta d'Arbres de Calonge i Sant Antoni

DONA INSPIRADORA I CREADORA

DIADA DE LA DONA 2024

EXPOSICIÓ I RECITAL DE POESIA

Març 2024 - Germandat Arturo Mundet

Presentació

Junta d'Arbres de Calonge i Sant Antoni és una associació focalitzada en la natura, però també té un vessant cultural i social. És per aquest vessant que vam celebrar el dia de la Dona 2024, presentant el projecte artístic: "La dona, inspiradora i creadora".

El projecte consistia a creat un espai d'exhibició que posava de manifest la perspectiva que la dona aporta a l'art quan es representa a si mateixa, amb una mirada pròpia i autèntica: dones que pinten o fotografien dones, i dones que escriuen i parlen sobre dones, amb un llenguatge poètic.

Amb aquesta iniciativa Junta d'Arbres, amb la col·laboració de l'Associació Galeria Monalisi, la Germandat Arturo Mundet i l'Ajuntament del Municipi, pretenia honorar la creativitat de les dones i

promoure la valoració de les seves aportacions a les arts visuals i a la poesia.

"La Dona, inspiradora i creadora" constava d'una exposició d'art visual (del 9 al 31 de març), d'un recital de poesia (9 de març) i d'una conferència d'Anna Pou (23 de març): "Dones Artistes, Rebel·lió i Revelació", un recorregut històric per la contribució del moviment feminista a les Arts Visuals.

Les artistes visuals: Ágata (Anna Somina), Carme Payet, Christie Demeuldre, Cristina Rojo Marín, Clara Prat, Dolores C. Triola, Elena Byvcheva, Fineta Sabater, Gloria Castro, Glòria Prim, Iratxe Caño, Isabel Castro, Mara Tasende, Marta Orts, Michèle Lafaurie, Mònica Montero, Mònica Planas, Nadia Cebotari, Núria Vila, Ricky Kanters, Sara Heredia (Ido Lina) i Uri De La Fuente.

I les poetesses: Àngela Landete, Bàrbara Poyano Jacas, Clara Centenera, Dolores C. Triola, Marta Pérez Sierra, Olga Castells, Rosa Blázquez i Susana Pérez Civit i Imma i Marta Forment.

La inauguració va tenir lloc el dia 9 de març. La Regidora d'Igualtat, Anna Tena, va donar la benvinguda als assistents i la Presidenta de Junta d'Arbres, Helena Bou, va ser l'encarregada de fer la cloenda. A l'acte van assistir unes 80 persones, tot un èxit tenint en compte el temporal de pluja i vent que ens va acompanyar.

EXPOSICIÓ D'ARTISTES VISUALS

Ágata (Anna Somina)

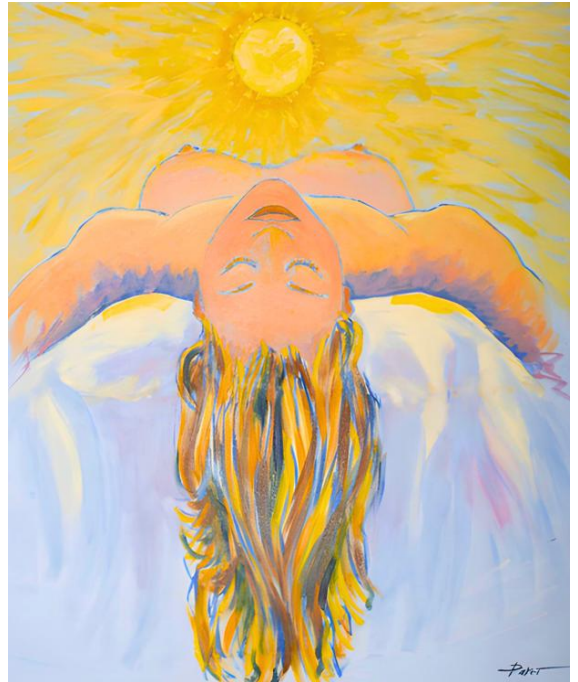
Ganas de Love

Oli sobre tela, 70x50 cm

Mónica

Oli sobre tela, 50x40 cm

Carme Payet

L'Albada

Oli sobre tela, 73x60 cm

Migjorn

Oli sobre tela, 73x60 cm

Lluna Creixent

Oli sobre tela, 73x60 cm

Christie Demeuldre

Autorretrato

Acrílico sobre tela, 100x73 cm

Rêves (El Cisne)

Acrílico sobre tela, 90x60 cm

Sublevación

Acrílico sobre tela, 90x60 cm

Clara Prat

Dones Còsmiques

Dibuix, 30x42 cm

Cristina Rojo Marín

Astarté (Energía Femenina)

Oli sobre tela. 46x27 cm

Shakti (Danza cósmica)

Oli sobre tela. 70x50 cm

Dolors C. Triola

Nosaltres

Oli sobre tela, 50x60 cm

Elena Bicheva

Belleza Oriental

Aquarel·la, 35x28 cm

Lady Jazz

Aquarel·la, 34x 13 cm

Pelirroja

Aquarel·la, 38x26 cm

Fineta Sabater

El Bosc de les Fades

Oli i pastel, 56x45 cm

La Dona Arbre

Oli i pastel, 40x30 cm

Iratxe Caño Esteban

Mujer en movimiento

Acrílico sobre tela 116x81 cm

Medusa

Acrílico i pigments, 65x100 cm

Amalur (Madre Tierra)

Acrílico sobre tela, 120x120 cm

Gloria Castro

Mujeres de Marruecos

Sèrie fotogràfica 50x40

Glòria Prim

De colors ets més bonica

Oli sobre tela, 40x30 cm

Perfectament Imperfectes

Oli sobre tela, 42x33 cm

El verd que tu veus blau

Oli sobre tela, 70x50 cm

Ido Lina (Sara Heredia)

Mujer Naturaleza

Oli sobre tela, 60x50 cm

Isabel Castro

Soledad

Acrílico sobre tela, 55x45 cm

Mara Tasende

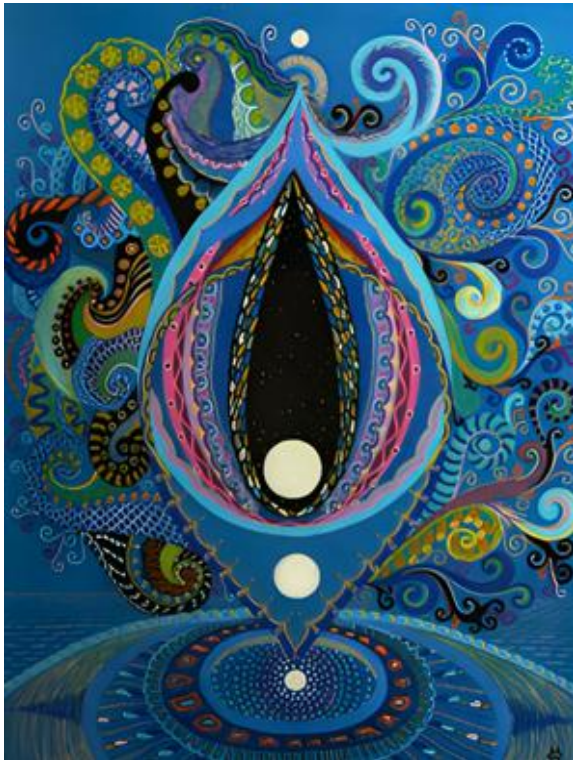
Bel·la

Aquarel·la, 40x28 cm

Moments

Aquarel·la, 40x28 cm

Marta Orts Alís

Dona d'Aigua

Retolador, 30x20 cm

Dona de Foc

Retolador, 30x20 cm

Michèle Lafaurie

Femmes de Couleur 1

Acrílico sobre tela, 40x40 cm

Femmes de Couleur 2

Acrílico sobre tela, 40x40 cm

Mònica Montero

Germanes 1

Acrílic sobre tela, 50x61 cm

Germanes 2

Acrílic sobre tela, 46x55 cm

Germanes 3

Acrílic sobre tela, 38x46 cm

Mònica Planas

Introspecció

Oli sobre tela, 54x46 cm

Pau interior

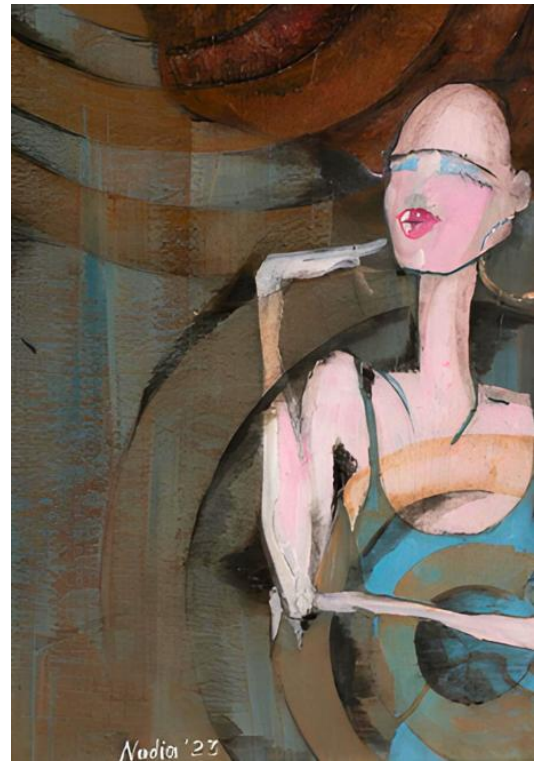
Oli sobre tela, 40x40 cm

Regressió

Oli sobre tela, 50x60 cm

Nadia Cebotari

9

Expansión

Acrílico sobre tela, 48x32 cm

La Diana

Acrílico sobre tela, 48x32 cm

El Embudo

Acrílico sobre tela, 48x32 cm

Núria Vila

9

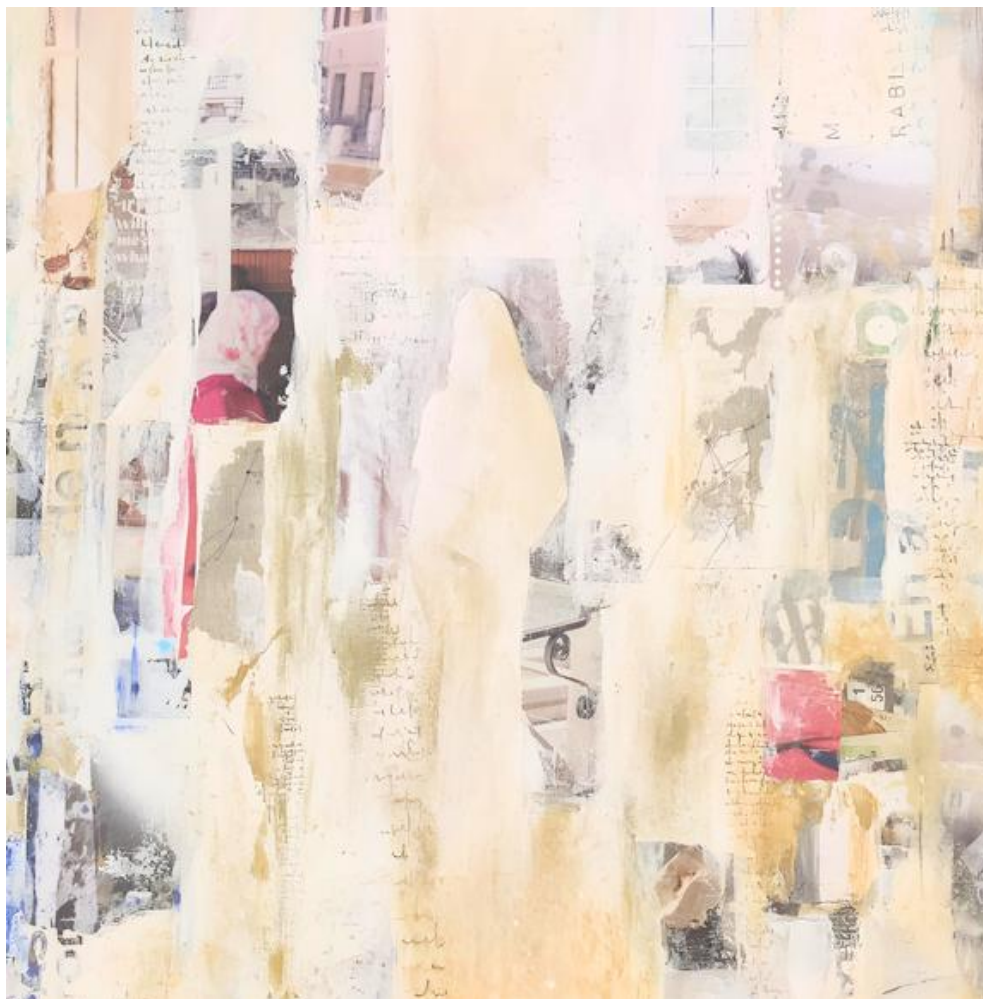
Figura 1

Oli sobre paper, 50x40 cm

Figura 2

Oli sobre paper, 50x40 cm

Uri de la Fuente

Teixint Mirades

Tècnica mixta, 80x80 cm

Petit Plaer de la Dolçor

Tècnica mixta, 50x50 cm

Ricky Kanters

Flowers Girls

Ceràmica

Collaret Matroeskas

Flamework vidre

RECITAL DE POESIA

NO PUC PARLAR DE TU

No puc parlar de tu tot i
el molt viu com et sento
estàs tan lluny dels meus mots
com remot al meu present

S'ha pansit el desig
en una espera inabastable
on s'ha esvaït el record
i s'ha velat el clixé

Malmesa l'expressió
en l'imaginari humà
em queda el cor gebrat
i l'ànima en un mar de glaç

En un pedregar resta la memòria
s'esborra en un secà la inspiració i
els instints trontollen en via morta
mentre cau en fallida la intuïció

Camí desert de tornada sense anada
conviure en imposada soledat
endavant i enrere en ziga-zaga
esquiva a tota transversalitat

Descarrilar per culpa d'una agulla
de canvi rovellada mentre un
semàfor enganyós parpelleja en
ambre barrant el pas a l'esperança

Somiar en eixir de la gola del silenci
trobar el vocable l'epítet el verb fet crit
per perbocar enfora l'amor miserable
confinat en un espiral d'oblit.

Rosa Blázquez

ESCOLTA ODYSSEUS

Escolta Odysseus...

Creus que només tu has lliurat batalles...
Enclaustrar durant anys el meu amor per tu
encara que les columnes del reial pati fossin
de marbre ha estat un treball molt dur.
Afegeix al suplici l'assetjament vulgar d'un munt
de pretendents avariciosos que en el seu afany per
suplantar-te no han aconseguit sinó inflamar-me
de menyspreu i solitud.
I si amb tot plegat no et fas cabal de la meva guerra
i esforç contra esforç compares, la teva triomfal aventura
no resisteix la desventura de teixir i desteixir per tu.
Guardar el regne i el fill i les serventes i mantenir a ratlla
enveges i conxorxes ha estat feina carregosa i solitària
en que només un amor gran pot reeixir.
El mite és teu i jo faig de comparsa, però sense mi no
tindria cap sentit el teu viatge.

Poemari Odissíiques. Té la paraula Penèlope, 2016

Rosa Blázquez

FORA DE MARGE

Obro els braços i em deixo negar
per la calidesa de la pluja.
Obro les mans i la toco, acollidora
en la seva fredor humida.
Lliure de la sequera.
Lliure de tot lligam.
Filla de Lilith més que d'Eva,
la sotmesa al llit,
rebutjo el company gelós que
no suporta la meva igualtat
i en cap cas, assumeixo
culpa ni pecat.
Si cal, viuré fora de marge
del trampós Paradís.

Poemari Estrips a la pell, 2018

Rosa Blázquez

NO PODIA DEIXAR-TE MARXAR (REPORTER DE GUERRA)

No podia deixar-te marxar
només pensar en la teva absència
m'escorxava cos i ànima de viu en viu
quin dolor tan intens a les entranyes
quin silenci sostingut ens amarava
però te n'havies d'anar
el teu fat t'ho demanava i per res
del món hauries fallat al teu destí
jo que et tenia pel primer manament
que t'estimava com si fossis un déu
jo no comptava?

Et besava i acarona febrilment les mans
mullant-te-les amb les meves llàgrimes
volia impregnar-me de la seva olor
recordant-ne el color i tacte
abraçada a tu amb totes les meves forces
volia retenir el caliu del teu pit perquè
en fes d'abric quan no hi fossis servent
a la memòria l'íntim nexa
tu que eres el meu primer manament
que t'estimava com si fossis un déu
per tu no comptava?

Rosa Blázquez

LI VAN POSAR NOM DE DONA

Fixa't bé perquè d'aquesta imatge aprendràs
un dels teoremes socials més importants.

La balança significa equilibri,
l'equilibri es tradueix en justícia.
La justícia genera harmonia
i l'harmonia comporta la pau,
la pau entre diferents pobles i països.

La imparcialitat a l'hora de jutjar,
la capacitat de vetllar pel bé social
—inclús amb els ulls tapats o tancats—
es va lliurar de bon principi a una dona,
a una deessa.

Però en el món que habitem ja no hi ha déus,
només homes que es creuen déus;
homes ben vestits i intocables que juguen amb la pau,
com si decidir el destí de les persones
fos un joc de taula amb fitxes i daus.

No oblidem, però,
que la imparcialitat i el poder de la justícia
es van lliurar de bon principi a una dona,
a una deessa.

Ángela Landete

PECADO ORIGINAL

Él, astuto, viejo zorro y, por sus años, sabio;
ella, joven e ingenua por ser la primera;
él, luciendo su conocido disfraz de culebra;
ella, escasamente vestida con unas pocas hojas,
por lo demás, expuesta.

Expuesta su piel de seda,
sus labios de miel, su belleza;
expuesta su franca inocencia,
no por necia
sino por parva vida pasada,
parva experiencia.

Aprovechó la curiosidad que ella sentía por su entorno,
luces y colores, aromas y sabores,
diferentes tactos y percepciones.

¿Cómo podía ella adivinar
con su mente recién nacida
que la manzana roja y brillante
que el ángel caído con lisonjas le ofrecía
no era el supuesto manjar
ni la fruta de la sabiduría?

Aquella deliciosa manzana
era el foso podrido de la tentación,
el pecado original,
la imbanicable carga de culpabilidad
que la mujer, por ser mujer,
ha arrastrado generación tras generación
desde aquel primer bocado
hasta la misma actualidad.

Escoge, mujer, tu camino y tu devoción:
Vive sola o en compañía,
siente la plenitud de tener —o no— familia,
cuida de tu hogar o labora fuera de él,
moldea tu cuerpo, cultiva tu mente,
despójate del manto de la culpa
y haz lo que bien deseas.

Persigue la grata senda de la libertad
porque madre, hija, pareja o esposa,
empleada o empleadora,
tú eres un ser libre e independiente
porque, por dentro y por fuera, mujer eres.

Ángela Landete

(Poesía inédita, de la autora)

No se nace mujer, se llega a serlo.
Simone de Beauvoir

Conservaría tu perfume
si se quedara en silencio.
Amo los libros
como a mis amantes
en su estado libertino y de locura.
Pero de mis amantes
logro distanciarme.
Los humanos somos un laberinto.

Susana Pérez Civit

(Poesia inèdita, de l'autora)

Al cor de cada gest hi nia la intenció
perillosa, s'aixeca cada dia en homenatge a la seducció
escolta el misteri de la cambra
observa, llavors avança
trontolla a mesura que endevina la trama
de cada plec de pell
nua, es remira
es toca
juga.

.
No sempre resulta fàcil trobar la llum idònia
aquell fragment d'imatge que et fa salvatge,
despullada del domini, mirall de les pròpies carícies
sucumbint a l'instint,
la imperfecció feta nuesa.

I cada matí, juga

omplint la cambra de la seva història
artifici artístic d'una dona.

Extret del Poemari- Temps de Cor (2019) de l'autora. -Ed. Llibres del segle.

Aquesta pell, que s'arrenca
Aquesta pell, que resisteix
Aquesta pell, que sap de la ignorància,
I que desafia a la imaginació.

.
Aquesta pell remolcada pel dedins
meu, entre artèries i libèl·lules

.
Aquesta pell incòmode
amb el sulfat i la mentirà

.
Aquesta pell: brot, baf, tast, carn
Aquesta pell que estimula altres pells
les glàndules mamàries
el sexe
i que permet, definir-te amb autenticitat.

.
Aquesta pell
Aquest cos
MAI FOU UN TEMPLE.

Susana Pérez Civit

LAPIDACIÓ

No cal
estar soterrada
escoltar la vergonya
com xiula en l'aire
i s'estampa sagnant
en la carn oberta.
Dol
si hi cap el dol.
Les llàgrimes brollen subterrànies.
La mà innocent
a la butxaca
mentre l'altra
sosté la pedra
i ja
no la sosté
i esdevé
l'impacte.
Però no cal
estar soterrada
ni una mà innocent o una mà
culpable.
No cal
cap pedra.
Tu
ho saps prou bé:
també es lapida
amb les paraules.

Clara Centenera

LA CERTESA

Per certesa
desarrello els peus del fang que jau sota la riba.
I l'aroma a sofre
s'arrapa als narius i impregna l'aire.
Bombolles diminutes
emergeixen per desintegrar-se
com nenúfars oberts, oferts, magnànims.

Per certesa
desarrello els peus del fang
sortint així del torrent d'aigua
aturant així l'embat
podent, per fi, respirar
l'aroma de bosc frondós de ribera.

I quin espectacle.

La llum es filtra sota el fullam de faig
i raja deixos de llum verda, color de l'abundància.
Multitud d'éssers minúsculs
caminen àvids sobre pedres grises
i el cant d'ocells, atàvic
ressona entre els troncs revestits de molsa tendra.
I és per certesa
que ara marxo a peu nu sobre terra humida, fosca i rica
a la llera del riu que fins fa poc se m'emportava
ofegant-me per inèrcia.

No enyoro sentir la força que em feia avançar, invisible i obstinada.

No enyoro sentir-me part del líquid que, sembla, tot ho emplena.
No enyoro sentir-me un dels cossos que el corrent, a plaer, destina.

Farta del fang i la violència,
de l'aigua que corre i no qüestiona
només avança cega i sorda
cap a l'abisme d'una normalitat tan nihilista.

Ara sóc híbrida i camino
exiliada la humitat, ara camino
obrint-me pas
entre lligabosc i esbarzers i no em dolen
les punxes a la pell encara molla
tot en mi és plaer
davant l'acció repetitiva que coordina cada passa
tornant el camí més cert, tornant
la certesa més clara.

I qui encara gosi dir
aquesta certesa no és prou clara
que surti ja d'una vegada
del corrent del riu que se l'emporta.

Clara Centenera

DESBORDAR-SE

Quan està fora del seu centre, ella no es concentra.
Vol papallones molt sovint, viu al Mont Olimp.
Li agrada observar, mirar més enllà.
Això és fabulós i un punt perillós.
Aprèn de tothom qui li passa pel davant,
a vegades es perd amb mirengància,
en la intensitat del ser.
Si et sóc sincera, no la veig com sempre,
Ara ja no és el que era.
L'eufòria cada cop li dura menys
I sembla que conquereix altres terrenys
com el de la lentitud i la serietat.
El primer la fa fugir de la pressa
i el segon de la innocència ingènua.
Així que a dotis, i sense perdre l'humor de vista,
que si no l'amor li fuig i l'enuig li queda a prop.
L'altra dia li van dir que si es desborda
és en part perquè té plenitud a la vida.
Hi ha persones que pensen
que desbordar-se és un desastre.
Jo he arribat a la conclusió que no.
La vida té emoció, té risc,
tens, tens, tens i potser, de sobte, deixes de tenir
i necessites deixar anar, deixar fugir,
deixar de sostenir certa pressió, certa càrrega innecessària,
deixar anar etiquetes, auto-judicis, auto-estigmes,
hàbits, rutines, persones, llocs...
Deixes de voler mostrar, de voler aparentar,
de voler ser una que no ets.
Et deconstrueixes, et qüestionas i també t'acceptes.
Et fixes en la part menys lluminosa
i recordes els secrets inconfessables.
I aprens a afrontar els problemes
i quan s'han de saber deixar de banda .
Prendre en el foc a l'ego per un moment, i escoltar
el que et té el canal, activar el manual encara que faci mal.
I a vegades està bé recordar-li al cap que,
per molt que ell vulgui sempre guerra,
el cor vol estar bategant en pau.

I que, encara que sembli tot cau, rau,
tot s'acaba convertint, paint, construint, encaminant...
I una ha de saber ficar-se en el fangar
i també dir prou al rebregar, al rebolcar, al recrear...
I fer camí, obrir horitzons, expandir la ment
a buscar nous mons, persones, experiències...
Dia de veure els mals viatges
i saludar i agrair els que encara no han arribat.

Bàrbara Poyano Jacas

ELS LÍMITS

Els límits m'acoten l'escala de grisos, matisos, i em fan escapar d'una clara addicció.

Medito, i dels mals passats recapacito unes qüestions que em boxegen l'interior, fins fer-me moure de l'estadi intern.

Alterno entre lo prohibit i lo ben vist.

Falses excuses plenes de missatges emesos per una boca que escup.

Cada paraula que expira cura una ferida i m'emplena els pulmons d'aire net.

La meva flaire intueix un canvi que arriba amb força.

Només hem remenat l'escorça, la finura, la punta d'un iceberg que fins ara l'ofec no em

permetia endinsar-m'hi fins al final.

Cursa de fons, batalla campal, mins bons, facetes, escopetes, plors que reïxen en noves flors.

Un nus al pit, que l'he anat fent petit omplint-lo d'amor i entenent l'error com un motor.

Un desfer el nus d'un sistema rígid, passar d'una línia recta a un espectre, d'un angle recte a un

d'obtús, d'un carrer sense sortida a bifurcar camins, de buscar la complexitat a la simple

síntesis.

Sempre una antítesis, una oposició, un punt d'inflexió entre l'aparença / la realitat, el personatge / la de veritat, la boja o la gènia, la tramposa o la formosa.

La malaltia s'ho endu tot si la consciència no s'imposa.

Deixo de tenir la pell fina, transito per la meva bogeria i arribo a brillar com la purpurina.

Bàrbara Poyano Jacas

CREO

Creo.

En la mujer cultivada en sí misma,
despierta y arrastrada por su mismo misterio
hacia la entrega y la rebeldía.

Creo.

Que siempre su propio motor
ha sido, en el devenir de los tiempos,
el resultado de su absoluta feminidad.
Nunca su camino fue llano
y su idiosincrasia la alcanzó
por encima de sí misma
y de lo que la ataba.

Creo

Ahora más que nunca
que el pérfido intento
manipulador de las masas,
es terriblemente abusivo y cruel
para la condición humana.

Creo.

En la condición de ser
y sentirse mujer, por encima del deterioro existencial
al que nos están empujando.
Será nuestra única salida cultivar una actitud segura
por encima de las circunstancias que la vida nos aboque a transitar.
Las metas son individuales pero serán colectivas,
en tanto en cuanto estemos erguidas
mirando al frente dentro de cada una de nosotras.
Solo hay un tipo de mujer:
¡LA QUE CONSIGUE SERLO!

Creo.

Y sé que no es ni ha sido fácil,
no es ni ha sido juego limpio,
no es ni lo será nunca,
sin voluntad de ser
y encontrarse, a sí misma.

Creo.

Y también sé que existir como una mujer autorreconocida,
no nos será regalado por encima del caos
que nos rodea.

Y si vemos deterioro y retroceso,
debemos estar dispuestas
como hermosos seres vivos,
a demostrar que hemos recibido
y comprendido nuestro propósito y meta
dentro y fuera de nosotras
y avancemos por las vastas llanuras
de los tiempos,
anhelando alcanzar un nuevo futuro.

Creo....

Solo hay un tipo de mujer ¡SERLO!

Olga Castells

TRILOGÍA DEL SÍ EN EL NO EXISTIR SUEÑOS DE MUJER

HORA TERTIA

Respirarme quiero.....

Respirar mi quieto ahogo.
Sorber mi mirada azul de cielo.
Posar mi aliento en las mariposas
prendidas de mis insupiradas dichas.
Saborear el sueño en su encapsulado momento previo a su ensueño.
Perseguirme en chorros de vida
que desborde en cuentos
de apasionados días
de sublimados segundos.
Vagar en tierras de promesas de frutos
días de vuelos de águilas
que miran doradas mieses
y translúcidas cascadas
de aguas de soleados días.
Dormir sin dormir soñando el sueño
de un sentir en amor eterno.
Volar la brisa en mis poros de sensible piel navegando en un fresco
viento
que eleva mi ser a través de paraísos
que nacen de mis sueños de mujer.

HORA SEXTA

Sentirme quiero...

Traspasar jugando los límites
de la cárcel de papel
que otorga licencias de atesorados deseos
felices encantos que sellan e impiden poemas y versos.
Ser agua de miel en enjambres
de corazones que zumban su hambre
en insaciados pechos
y desbordan pasiones en besos quietos
que no quieren fin.

Anhela mi alma
en su libre huracanado
calmo e intrépido vuelo
anidar entre el lapsus de la sabiduría
sin cárcel ni ciencia de tiempos.
Sin templos que a oscuras tiemblan
sus inciertos aciertos
y sí en albores de ciertos saberes
de recónditos y sabios secretos.

HORA NONA

Escaparme quiero...

En torrenteras salvajes rodar
arrastrando vida que vive sola
en bosques de rostro de tierra
y escarcha sin hiel.
Que no zozobre mi dicha solitaria en mi piel
y alimente mis siglos de pasos
en respiros sin fin.
Mi húmeda memoria cante su trino
y refresque mi destino
oyendo mi secreto nombre
vencer en danzas de llamadas
al son de batallas ganadas
en causas perdidas que triunfan sin fin.
Tierras sin infiernos
ni fuegos
ni castigos
ni daños de almas
ni cortados caminos
sin hielos que impidan destinos.
Boreales techos de interminables sinos
de un día sin hora de ocaso
de un ahora Eterno en existir
sin espacio en un tiempo
que se expande sin tiempo
en amor sin fin.

Olga Castells

BAR DE CARRETERA

Del llibre Escrit en un tovalló de bar
Premi de Poesia Esteve Albert 2022 d'Argentonà

Seu al tamboret i perd el temps amb mi.
Avar de nit. Aviciat de sexe.
L'engego a dida salvatgement.

Deixo divendres vespre
en mans de cambres sofisticades
que l'espatllen sense remordiments.

El desgavell em retruny dins el cap,
com el so que la pluja blana escampa
al celobert.

Estic tan farta de fer-me servir
que no em dono treva.
Abasto carrers humits, llunes roges.

Marta Pérez Sierra

MAI

Del llibre Safrà
XLIII Premi de Poesia «25 d'Abril»
Vila de Benissa 2023

*Fins a arribar a creure'm
que allò que no sobra
soc jo.
Maria Antònia Massanet*

Ser dona bàscula.

Menjar enciam
amb suc de llimona.

Bocins de pomelo
de tant en tant.

Ser dona descremada.

I empassar-se cada nit
la carn dura d'un mascle
que no has estimat mai.

Marta Pérez Sierra

BLANCA

Del llibre Safrà
XLIII Premi de Poesia «25 d'Abril»
Vila de Benissa 2023

No saber-te
pesa molt.
Es posa a la panxa.
Una talla més.
No dir l'oblit
masega el ventre.
Malvoler el cos,
clavar-li les dents.
No sentir-me.
Així, el col·lapse.
Fendre l'aigua
de l'obaga blanca.

Marta Pérez Sierra

CABELLS LLARGS I CLENXA AL MIG

Cabells llargs
i clenxa al mig.

Potser vikinga,
potser gitana.

Accent obert
de pluja fina.

Primer dolça,
després marina.

Olor d'herba
ben regada.

Potser de marge,
potser boscana.

La mirada
ben pigallada.

Primer de bruixa,
després de fada.

Vessa l'ànima
passió i desig.

Cabells llargs
i clenxa al mig.

Dolors C. Triola

EMILY AL PARADÍS

El mar als ulls
i un arbre al pit.
Cames llargues
i els peus verds,
amb sanefes
de flors i serps.

Vestida de neu,
olor de bruc,
pomes i vesc.
El teu cant valent,
marca les hores,
i obre els batents.

Dona-ocell,
niu de vent,
Amb lletra petita
escris l'Univers:
Vida i Amor,
Natura i Temps.

Dits indiscrets
i el ventre llis,
sense melic.
Bellesa que vull,
un arbre al pit
i el mar als ulls.

Dolors C. Triola

LLUM A L'INFINIT

Com un somni que s'enfuig,
o com aigua que pel riu baixa,
o una rosa que en caure del roser
resta encara enamorada...,
i ella se'n va anar.
Volia alliberar-se del seu jo
i del no-res,
sols ser
una llum més, dins l'infinit...

Imma Forment

FADES D'AIGUA

S'ha trencat la nit,
a la finestra
queda encara
la llum d'una estrella
màgica.

Ahir va rebre
la llàgrima alada
que va vessar
de la rosa blanca
per un amor juganer
que prou
no l'estimava.

Avui, de matinada,
la rosa lluïa
el blanc nacrat
de l'estrella,
que sols tenen
les fades d'aigua.

Imma Forment

EMBOIRADA

I en el fred somriure
creixia el silenci,
cap mirada trairia
aquell covard sentiment
i és que no podia acceptar
la veritat d'una paraula;
i se'n va anar...
La imatge que deixà,
ella la guarda emboirada.
Nítida
ni vol ni pot mirar-la,
millor així, dins la boira...
camuflada!
Si em dius adéu
seré aigua estancada
on a les nits
s'hi emmiralli la Lluna.
Les dues serem amigues,
ens explicarem secrets
que ens faran somriure;
i així, a poc a poquet, seré
una dona d'aigua
i de nou fluiré
com la rosada.

Imma Forment

Escolteu-ne la cançó interpretada per
Marta Forment al següent codi QR

“DONES ARTISTES: REBEL·LIÓ I REVELACIÓ”

Conferència a càrrec d'Anna Pou
Germandat Arturo Mundet de Sant Antoni
23 de març 2024

Anna Pou

Anna Pou és una historiadora de l'art experta en Salvador Dalí, la figura del qual ha renovat gràcies a llibres com Dalí Art Ciència Cibernètica o exposicions com Dalí Cibernètic, que actualment està fent una gira mundial de cinc anys per ciutats com Copenhaguen, Berlin o Lisboa.

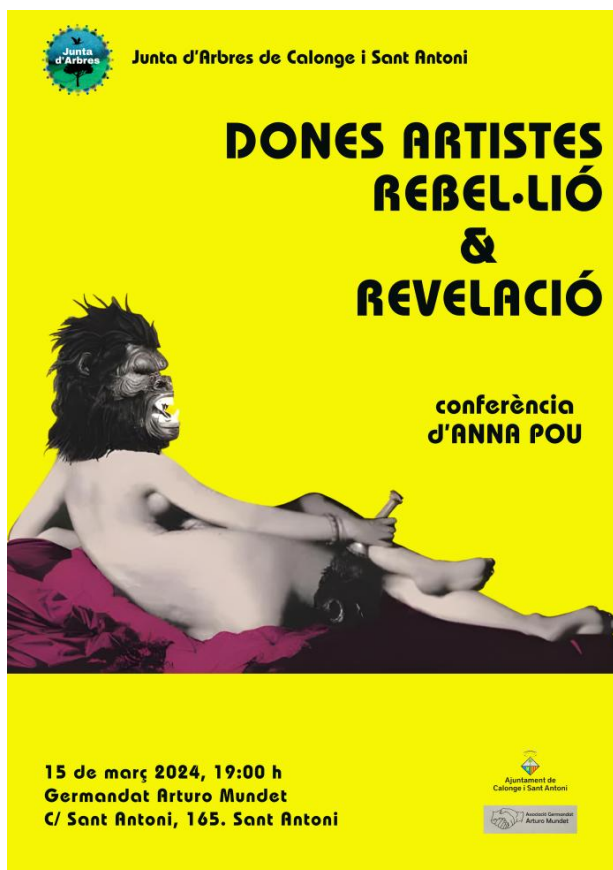
És professora a la Universitat Internacional de Catalunya i a l'Escola Massana i comissària de l'Ideal Centre D Arts Digitals de Barcelona on ha comissariat les exposicions Monet, Barcelona Memòria fotogràfica i Dalí Cibernètic. També ha comissariat recentment a la Capella del Carme de Palamós l'exposició de Joaquim Comès i al Museu del Suro de Palafrugell, el col·leccionista Joan Puig.

És directora de L'Escola Online Artperatothom i fundadora d'Àgora Serveis Culturals. Col·labora regularment amb TV3, BETEVE i CATALUNYA RÀDIO, com a experta en art, realitzadora de continguts i presentadora. Últimament ha comissariat el nou espai digital Centre d' Art Amatller, on actualment trobem la mostra Sorolla.

“Dones Artistes: Rebel·lió i Revelació”

La conferència tracta de l'art feminista sorgit a mitjans del segle XX. Va ser un moviment crucial que va desafiar les normes establertes i va buscar redefinir el paper de la dona a l'art i a la societat en general. Va sorgir en un moment en què les dones artistes s'enfrontaven a la discriminació i marginalització a l'escena artística dominada pels homes. Aquelles artistes es van unir per qüestionar les estructures patriarcals i explorar temes com la identitat de gènere, la sexualitat, el cos femení i l'opressió sistèmica.

Una de les contribucions més importants de l' art feminista dels anys setanta va ser la capacitat de donar veu i visibilitat a les experiències de les dones, tant a l' àmbit personal com polític. A través d'una varietat de mitjans com la pintura, l'escultura, la performance, la fotografia i la instal·lació, les artistes feministes van expressar les preocupacions i lluites, desafiant els estereotips de gènere i exposant les injustícies contra les quals s'enfrontaven.

Un aspecte fonamental del moviment va ser l'enfocament de la corporalitat i la sexualitat femenina. Moltes artistes van utilitzar els seus propis cossos com a mitjà d'expressió, desafiant els ideals de bellesa imposats per la societat. Artistes com Marina Abramovic, Cindy Sherman, Judy Chicago i Yoko Ono, entre altres, van ser pioneres a explorar la representació del cos de la dona a l'art i eliminar els estereotips.

Una contribució significativa va ser el moviment de les *Guerrilla Girls*. Va sorgir a la fi de la dècada de 1980 a Nova York com una resposta directa a la falta de representació de les dones i artistes de color al món de l'art. Adoptant noms de dones artistes del passat, les *Guerrilla Girls* van mantenir el seu anonimats utilitzant màscares de goril·la en esdeveniments

públics i produint pancartes i altres materials visuals per cridar l'atenció sobre la hipocresia i la discriminació de gènere i racial a l'art. La seva capacitat per destacar les injustícies, el seu estil humorístic i el seu compromís amb l'educació van deixar una marca indeleble al món de l'art i van inspirar generacions d'artistes i activistes a seguir lluitant per un canvi positiu i durador.

A més del seu impacte a l'art contemporani de l'època, l'art feminista dels anys setanta va establir les bases del treball de les artistes actuals. Moltes de les qüestions i preocupacions plantejades per les artistes feministes d'aquella època continuen sent rellevants avui dia, i la seva influència es pot veure en el treball d'artistes contemporànies que continuen desafiant les normes de gènere i explorant les complexitats de l'experiència femenina.

Direcció: Dolors Carrascal Triola

Comissariat: Isabel Castro

Fotografia: Julia Romero i Toni Sánchez

Organització: Associació Junta d'Arbres de Calonge i Sant Antoni

Col·laboradors: Associació Galería Monalisi
Germandat Arturo Mundet
i l'Ajuntament de Calonge i Sant Antoni.

